

második napon bejelentetett, azonos — a vételárul kikötött 150 métermáza buzának 45.000.000 koronányi árában állapított meg, s ennek a közönséges forgalmi értékkel szemben való agályos volta nem is állított, s a közönséges forgalmi értéknek a felekkel való megegyezés, vagy hatósági szakértői becslés útján való megállapítása meg sem kíséreltetett, értéke pedig nem az ügyletkötés, illetőleg bejelentés, hanem a teljesítés időpontjabeli közönséges forgalmi értéknek felel meg, s így az illeték kiszabásánál alapul tévesen vétetett, az e címen pótlólag kiszabott illeték törlését elrendelni kellett.

I. Az áruszállítás ellenértéke fejében befolyt bevétel forgalmi adó alá esik akkor is, ha a fizetést nem a vevő, hanem a közvetítő ügynök teljesítette.

II. A váltó csak akkor fizetési eszköz, ha ez az árunak kikötött ellenértéke fejében fizetesként adatik. (Közigazgatási Biróság 17.915/1925.—P. sz.)

A panaszos cég egyik ügynökét, egy gép eladásából folyólag 366.521 koronával terhelte meg, mert a cég azt a vevőtől behajtani nem tudta.

Az ez összeg után követelt általános forgalmi adó ellen irányuló panasznak nem lehetett helyet adni, mert a panaszosnak e bevétele, habár közvetve is, áruszállításból származott és így adóköteles.

Továbbá általános forgalmi adó fizetésére kötelezetetett a panaszos, mert az ügyfeleitől az 1922—1924. években kapott s összesen 1.454.071,260 koronáról kiállított váltók után azoknak átvétele idejében az adót nem róta le.

A panasz idevonatkozó része alapos.

Az 1921:XXXIX. t. c. 31. §-ának 1. bekezdése szerint az adó alapja a szállított áruk ellenértéke fejében teljesített fizetések összege, a 3. bekezdés szerint pedig az adókötelezettségen nem változtat az, hogy a fizetés nem készpénzben, hanem más módon, pl. váltóval történik.

Az adóalap megállapítása szempontjából tehát a váltó is fizetési eszköz, de a fentiek szerint csak akkor, ha ez az árunak kikötött ellenértéke fejében fizetesként adatik.

A panaszosnak a vizsgálat során meg nem cáfolt állítása szerint az ügyfeleinek szállított mezőgazdasági gépek vételára a kötelevekben nem készpénzben, hanem buzában volt kikötve és nem az áru átvételekor, hanem későbbi időpontban, a vételár esedékessége idejében érvényes tőzsdei középárfolyamnak megfelelő pénzösszegben volt fizetendő. A felek által adott váltók pedig kelet és lejárat nélkül, az ügylet megkötése idejében érvényben volt tőzsdei árfolyam számításba vételével készpénzben voltak kiállítva és így nem is fejezték ki a szállított áruknak a szerződés szerinti valóságos ellenértékét s nem fizetesként, hanem a vételár biztosítása céljából adattak, amint ezt a vizsgáló-bizottság maga is megállapította.

A váltók átadásával tehát a felek az áruknak ellenértéke fejében fizetést nem teljesítettek, következésképp az adó alapjához sem voltak számíthatók.

Ha az áru belföldön belföldi vevő részére adatott el, az általános forgalmi adó alól való mentesség nem forog fenn akkor sem, ha az árut az eladó a vevő rendelkezése folytán külföldre szólón adta fel. (Közigazgatási Biróság 6708/1923.—P. sz.)

A panaszos maga is beismeri, — amit különben az ügyira-

tok is kétségtelenné tesznek, — hogy a 10 vagon rozslisztet belföldi vevőnek belföldön adta el és ez a liszt, a belföldön történt eladás után a S. E. részvénytársaság rendelkezése folytán szállított ki külföldre.

Minthogy az 1921. évi XXXIX. t.-cikk 29. és 30. §-aiból kitűnőleg minden belföldön történő és a kereseti tevékenység körébe eső áruszállítás, azaz árueladás forgalmi adó alá esik és ezt az adót a törvény 34. §-a értelmében a kereseti tevékenységet folytató eladó és nem a vevő tartozik megfizetni: a panaszostól, mint eladótól, a belföldön eszközölt eladás után a forgalmi adót jogosan követelik.

A törvény 39. §-ában biztosított adómentesség pedig, amelyre a panaszos hivatkozik, csupán azt illeti meg, aki az árut, mint saját tulajdonát, közvetlenül külföldre adja el, illetve mint saját tulajdonát eladásra külföldre kiszállítja, amennyiben a külföldre történt szállítást hiteltérdemlően igazolja és így a panaszos azon a címen, hogy a vevő rendelkezéséhez képest a már eladott lisztet külföldre szólóan feladta, adómentességet nyilvánvalóan nem igényelhet. Az a körülmény, hogy a panaszos a valóságnak meg nem felelő módon az árut a vámhivatalnál mint sajátját jelentette be, a legkevesbé szolgálhat alapul az adómentesség követelésére.

Az étkezés nyújtásával keresetszerűleg foglalkozó vállalat által személyzetének ételmezésére fordított ételek értéke általános forgalmi adó alá esik. (Közigazgatási Biróság 5003/1923. P. sz.) A panaszos pensio-vállalat a panaszban foglalt beismerés szerint is vendégei részére étkezést nyújt és az erre a célra beszerzett élelmicikkekből ételmezi a pensio személyzetét is.

Minthogy ebből nyilvánvaló, hogy az étkezés nyújtása a pensio-vállalat keretében keresetszerűen történik és ugyanekkor a panaszos vállalat munkateljesítmény ellenében ételeket szolgáltat a személyzetnek is, tehát keresetszerű foglalkozása keretében személyzetét ételmezi: az 1921. évi XXXIX. t. cikk 32. §-ának 2. bekezdése értelmében a munkateljesítmény ellenében történt keresetszerű szolgáltatás, azaz a személyzet ételmezésére fordított ételek értéke után joggal volt általános forgalmi adó alá vonható.